

[Valdemar Sørensen.]

og fyldestgørende Besked, saa vidt den overhovedet kan gives. Jeg synes da, det var naturligt, om vi i Anledning af alt det, vi her uundgaeligt er ude for, optog den gode Skik, som kendes fra andre parlamentariske Forsamlinger, og indførte Spørgetimer, hvor ethvert af disse Tings Medlemmer kunde spørge Regeringens Medlemmer om alle disse forskellige Ting.

Det er jo rigtigt, at Rigsdagen som saadan har Repræsentation mange Steder i disse Raad og Kommissioner, men jeg har den Fornemmelse, at i enhver saadan lille Forsamling omgærdet man sine Forhandlinger og Beslutninger med en Hemmelighedsfuldhed, som var, jeg havde nær sagt bedre Sager værdig. Det er ikke muligt i Tide at faa en virkelig Besked paa, hvordan en Sag behandles eller begrundes, eller hvorfor Afgørelsen bliver saadan og saadan, fordi vedkommende Udvalgs Medlemmer har bundet hinanden til ubrydelig Tavshed, ogsaa de Medlemmer, som er valgt af den høje Rigsdag. Jeg tror altsaa, man maa aabne et Sted, hvor Rigsdagens Medlemmer og Befolkningen kan faa autoritativ Besked, saa vidt den overhovedet kan gives, om de Ting, der her forhandles og afgøres, og det er altsaa mit Spørgsmaal til den høje Regering, om man ikke kunde tænke sig at indføre parlamentariske Spørgetimer af den Art, jeg her har været inde paa.

Jeg tror ogsaa, det vilde være et Gode for dette høje Tings Forhandlinger paa en anden Maade end den, at man herigennem kunde skabe en Adgang for Befolkningen til at faa Besked om, hvad der foregaar. Jeg tror, at jo mere man kommer ind paa at forhandle den Slags i Øjeblikket brændende og meget vigtige Ting for Befolkningen, jo mere man kommer ind paa at beskæftige sig med disse daglige Realiteter, des mindre behøver man at frygte Opblussen af den Slags Diskussioner, som for et Kvarters Tid siden afsluttedes her i dette høje Ting. Jeg tror, at den Slags Diskussioner, skadelige og unyttige som de i enhver Henseende er, vilde finde meget mindre Plads, optage meget færre Tanker, end de nu gør, fordi denne Rigsdag har sat sig selv ud af det Arbejde, der i Dag betyder noget for den danske Befolkning. Jeg tror ikke, at Diskussioner som den, vi her var Vidne til, er af den Slags, der skal føres i den danske Rigsdag i Øjeblikket, og jeg forstaa ærlig talt ikke, at ærede Medlemmer, til hvilket Parti de saa end hører, kan faa sig selv til at føre den Slags Diskussioner herinde. Jeg taler altsaa for en Ordning,

hvorefter dette høje Ting og den høje Rigsdag giver sig selv mere værdige, mere naturlige og paatrængende Emner at tale om end dem, vi nu ved et Par Lejligheder har talt om her i dette Ting.

Kristen Amby: Jeg maa maaske først sige, at jeg kan trøste ærede taalmodige Medlemmer med, at det skal blive ganske kort.

Der er først en enkelt Ting, jeg synes, det er nødvendigt bliver understreget her i Rigsdagen, og det er det Fænomen, der har fundet Sted for nylig, idet Mælkepriserne er steget, som de er her i Hovedstaden. Der var, da Krigen brød ud, almindelig Enighed her i Landet om, at den økonomiske Politik, man skulde føre og følge, var saa vidt muligt at holde Prisniveauet konstant, derunder, hvor man kunde det, at holde Priserne nede, ikke tillade en urimelig Prisstigning. Nu er det ganske klart, at der, hvor Priserne er bestemt af Stigningen af udenlandske Tilførsler, mægter man ikke dette, og der er maaske ogsaa hjemlige Priser, som baade direkte og indirekte vil være afhængige af udenlandske Raastoffer og Halvfabrikata, og Prisstigninger her kan man naturligvis ikke holde igen over for, saadan at der slet ingen Prisstigning sker.

Men jeg maa rigtignok sige, at naar Mejerierne, de tre sammensvorne, som efterhaanden her i København har Monopol paa Mælkehandelen, fordi Kullene er steget, skønt de jo kun udgør en lille Udgift paa deres samlede Driftsbudget — Arbejdslønningerne er jo ikke steget, Arbejderne har vist det Samfundssind ikke nu at kræve nogen Stigning af deres Lønninger —, straks een, to, tre sætter Priserne op, som de har gjort det, omtrent 10 pCt., saa er det en Handling, som jeg synes maa stemple herfra.

Jeg vil gerne henlede de paagældende Myndigheders Opmærksomhed herpaa og sige til dem, i hvert Fald fra adskillige af os — jeg haaber fra hele mit Parti —, at de skal have vor Velsignelse til at gribe stærkt ind mod den Slags Prisforhøjelser. Der er jo nedsat en Prisreguleringskommission.

Jeg er ikke Spor i Tvivl om, at disse Mejerier kan lægge et Regnskab frem, hvorefter det nok skal vise sig, at de nærmest har Underskud ved at sælge Mælk her i København og i hvert Fald kun faar en meget lille Forrentning ud af deres anbragte Kapital. Alt det kender vi, det er altid muligt, men her drejer det sig